



DANK ZIJ HAMMA

Luchtig blijspel in drie bedrijven

door

LOES STOLK

In innige samenwerking met **KEES STOLK**

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DANK ZIJ HAMMA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **LOES STOLK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

EVA, een vrouw van 60 jaar.

ANITA, haar jongere rechterhand.

DICK, body-builder en goeroe.

LENIE, een gefrustreerd vrouwtje.

TRIJNIE, ook al een probleem geval.

ANJA, zie boven.

ELVIRA, bewoonster van een bejaardentehuis.

De handeling vindt plaats in het therapeutische Adviesburo Problemex, dat geleid wordt door Eva.

Iedere gelijkenis in dit spel met bestaande personen, verenigingen of situaties berust puur op toeval.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat zien we Eva bezig een lade van een buro op te ruimen. Eva is 60 jaar oud, goed figuur, gekleed in maillot en gyppakje. Ze leest zo nu en dan hardop iets voor. De ruimte is gedeeltelijk als kantoor, gedeeltelijk als zitkamer ingericht. Het is ongeveer 9 uur 's morgens. Na enige ogenblikken komt Anita binnen. Ze is jonger dan Eva en fungeert als kantoor- en huishoudhulp.

ANITA: Goeiemorgen Eva! Zó, jij bent al vroeg in de weer!

EVA: Morgen, Anita.

ANITA: En hoe is 't geweest? Leuke verjaardag gehad?

EVA: Ja hoor, 't was best geslaagd, de omstandigheden in aanmerking genomen.

ANITA: Hoezo omstandigheden?

EVA: Nou, zestig jaar worden is natuurlijk wel iets waar je niet omheen kan. Die idee gaat je niet in je kouwe kleren zitten. Hoe gezellig het feest ook mag zijn, je wordt er geen jaar jonger door.

ANITA: Ik vind dat jij geen reden tot klagen hebt. Ik ken er wel die er erger aan toe zijn op hun zestigste.

EVA: Ik klaag ook niet. Zeker niet na wat ik zojuist ontdekt heb.

ANITA: Wat dan?

EVA: Ik heb ontdekt dat ik er nu, op m'n zestigste, heel wat beter aan toe ben dan ik gedacht had er op m'n zestigste aan toe te zijn toen ik vijftig was!

ANITA (*Lichtelijk verward*): Het duizelt me. Kun je 't misschien een beetje eenvoudiger zeggen?

EVA: Toen ik jong was, zo'n jaar of vijftig, schreef ik kinderverhalen. Sprookjes en zo. Die werden opgenomen in de wekelijkse kinderrubriek van een dagblad. Sommige van die verhaaltjes waren heel populair bij de kleintjes.

ANITA: Leuk. Maar

EVA: Een bundeltje van die verhalen heb ik terug gevonden in een van m'n buroladen, die ik aan het opruimen was.

ANITA: O! Was je eindelijk eens aan het opruimen? Ben je goed opgeschoten?

EVA: Nee natuurlijk niet. Als ik een kast of een buro opruim komt er altijd zoveel interessants te voorschijn aan foto's en oude papieren. Daar duik ik dan in en na een tijdje lezen en bekijken stop ik alles weer net zo terug.

ANITA: Vandaar!

EVA: Wat?

ANITA: Vandaar dat het altijd zo'n rotzooi is in die kasten. O sorry, dat had ik niet moeten zeggen. Tenslotte ben jij m'n baas!

EVA: Als ik niet zo slordig was had ik jou niet nodig om de boel netjes te houden.

ANITA: Dat is ook weer waar. Maar wat had je nou met die kinderverhalen. En dat je nu zestig bent. Wat heeft het allemaal met elkaar te maken?

EVA: Een heleboel. Daarnet las ik een sprookje, dat ik geschreven heb toen ik vijftwintig was. Het gaat over een oud vrouwtje, dat alleen woont, ergens in een bos. Moet je luisteren, hier heb ik het. *(Haalt een papier uit de la)* Moet je goed horen, hoe ik dat vrouwtje toen beschreef! *(Zij leest voor:)* Niemand wist hoe oud dat vrouwtje was, maar omdat ze krom en gebogen liep, met altijd een zwarte omslagdoek om de kouwelijke schouders, dachten de mensen dat ze zeker zestig jaar moest zijn. Nooit kwam er een lachje om haar magere ingevallen mond. Einde citaat. Nou, hoe vind je dat?

ANITA: Zielig hoor.

EVA: Je begrijpt dus dat ik me niet beklaag.

ANITA *(Zogenaamd niet begrijpend)*: Hoezo?

EVA *(Verontwaardigd)*: Ik beantwoord toch zeker niet aan die beschrijving? Of vind jij soms van wel?

ANITA *(Lachend)*: Stil maar, je ziet er nog best uit voor je leeftijd. Ik wou je alleen even op de kast jagen.

EVA: O. Leuk hoor.

ANITA *(Doende alsof ze Eva een T.V. interview afneemt)*: Mevrouw de Jonge, hebt u nog een tip voor de kijkers. Wat kunnen ze doen om even jeugdig als u de ouderdom binnen te gaan?

EVA: Gewoon in beweging blijven.

ANITA: Heb jij je gymnastiek al gedaan vandaag?

EVA: Ik wou er net aan beginnen. Doe je mee?

ANITA: Als jij dat leuk vindt, goed.

EVA: Ja, ik vind het zeker leuk; ik heb hier namelijk geen spiegel.

ANITA: Nou en?

EVA: Als jij met me mee doet kan ik me aan jou spiegelen. Dan zie ik tenminste hoe die oefeningen er uitzien, snap je?

ANITA *(Kijkt haar verbaasd aan)*: O! Nee, ik snap het niet.

Ondertussen heeft Eva de tape-recorder aangezet; de ochtendgymnastiek van Riet Vastenhout klinkt; de beide vrouwen doen met overgave wat de stem hun opgeeft; zwaai-oefeningen; het moet er leuk uitzien. Terwijl ze bezig zijn wordt er gebeld.

ANITA: Er wordt gebeld. Zou er nou al een klant zijn? Het is nog geen half tien?

EVA (*Doorgaand met haar oefeningen*): Ga maar even kijken.

Anita af. Eva blijft doorgaan. De man, die even later binnen komt blijft even in de deuropening naar haar staan kijken.

ANITA: Eva, hier is iemand voor je. Een meneer de Sterke. Hij zegt dat hij een afspraak met je heeft.

EVA (*Houdt op met oefenen, zet tape-recorder af en gaat haar gast tegemoet*): Ha, Dick! Fijn dat je er al bent. Anita, dit is Dick de Sterke, onze nieuwe medewerker. Dick, dit is Anita, mijn trouwe steun en toeverlaat, op kantoor zowel als in de huishouding.

DICK: Aangenaam! Ik zag dat je al aan het trainen was, Eva. Heb je mij eigenlijk wel nodig?

EVA: Of ik jou nodig heb! Ik heb m'n handen vol aan het psychische werk. Jij bent er puur voor het lichamelijke.

ANITA (*Verbaasd van de een naar de ander kijkend*): Sorry, maar ik begrijp niet best waar jullie het over hebben. Ik heb zeker iets gemist?

EVA: Ik heb nog geen gelegenheid gehad je in te lichten. Maar dat verzuim zal ik nu even goed maken.

ANITA: Graag.

Ondertussen is Dick op z'n gemak de kamer aan 't bekijken, neemt uiteindelijk ergens plaats.

EVA: Je weet dat ik dit afgelopen weekend wat mensen op bezoek had voor m'n verjaardag. Ik had Dick nooit eerder ontmoet, maar een gemeenschappelijke kennis bracht hem mee. We kwamen in gesprek en toen heeft Dick me op een geweldig idee gebracht.

ANITA: Zo!

EVA: Ja. Ik vertelde Dick van ons Therapeutisch Advies Buro voor Vrouwen en dat het de laatste tijd zo lekker begint te lopen.

ANITA: Heb je hem ook verteld dat de vrouwen, zodra wij ze een oplossing voor hun problemen aan de hand hebben gedaan nooit meer terug komen?

EVA: Jazeker, en dat bracht hem juist op z'n geweldige idee! Wij moeten onze cliënten meer binding met ons bieden, met andere woorden, behalve onze geestelijke steun moeten wij ze ook lichamelijke therapie bieden.

ANITA: Hoe wou je dat doen? We zijn toch geen artsen?

EVA: Dick was vroeger body-builder en heeft altijd in de fitnessbusiness gezeten. Hij gaat onze cliënten fit maken, hun weerbaarheid versterken, zodat ze ook lichamelijk opgewassen zijn tegen hun problemen.

ANITA: Ja, maar hoe dan?

EVA: Met een, aan hun leeftijd aangepaste bewegingsleer, Middelbaar-Aerobics bijvoorbeeld. Dat noemen we dan M.A., dat klinkt heel wetenschappelijk.

DICK: Denk er om dat je nooit "gymnastiek" zegt. Dat is helemaal fout. Gymnastiek is volslagen uit!

ANITA: Maar voor aerobics hebben wij hier toch geen ruimte?

EVA: We gebruiken de achterkamer. Kijk, je moet wat wij gaan doen niet vergelijken met de aerobic dancing, waar al die jonge vrouwen aan verslingerd zijn. Dat soort vrouwen behoort toch niet tot onze clientèle.

ANITA: Ik begrijp wat je bedoelt. Wij moeten ons meer richten op de kneusjes.

EVA: Natuurlijk! Die vrouwtjes die bij ons op het spreekuur komen hebben toch al drempelvrees voor alles en nog wat. Ze zouden doodongelukkig zijn in zo'n spiegelzaal, waar ze steeds maar weer geconfronteerd worden met hun uiterlijke onvolkomenheden.

DICK: Ik stel me voor dat ik hun spiegel word.

ANITA: Jij? Hun spiegel?

DICK: Een spiegel die aardig voor ze is, en ze zo nu en dan vertelt dat ze er geweldig uitzien en dat ze zo vooruitgaan. Dat zijn dingen waar vrouwen op gesteld zijn.

EVA: Dick kan het weten. Hij is drie keer getrouwd geweest.

ANITA: Wat is er met al die echtgenoten gebeurd?

DICK: Met twee ervan ben ik nog steeds goeie maatjes. Maar mijn eerste vrouw heb ik jammer genoeg uit het oog verloren.

EVA: Ik geloof dat Dick de geschikte persoon is om onze kneusjes wat op te vijzelen. Wat denk je nodig te hebben aan instrumentarium Dick?

DICK: Niks bijzonders. Een paar lage bankjes, waar de vrouwtjes op kunnen liggen voor de ademhalingsoefeningen, en een stuk of wat lichte haltertjes voor de weerstand.

ANITA: En de muziek? Denk je daar wel aan? Zonder muziek kun je tegenwoordig niets doen.

DICK: Natuurlijk moet er muziek bij. Maar niet die zenuwen-pop van Hilversum III. En ook niet dat opzweepende disco-geschetter waarop die aerobische meisjes zich in 't zweet werken. Dat is allemaal heel slecht voor een evenwichtige gemoedstoestand.

EVA: Wat had jij dan gedacht?

DICK: Ik stel me iets meer mystieks voor. Tikkeltje Oosters, beetje in de trant van.... eh.... Chant Hindu bijvoorbeeld. Zo'n muziekje waar ze langzame, rustgevende bewegingen op kunnen maken

EVA: Dat lijkt me wel wat, zeg! Ik geloof dat je daar iets heel moois hebt uitgedacht.

DICK: En dan heb ik, geloof ik, ook een heel mooi idee voor de naam van mijn bewegingsleer.

ANITA: Ben benieuwd!

EVA: Vertel es!

DICK: HAMMA.

EVA: Wat?

DICK: HAM-MA. Hoe vind je dat klinken?

ANITA: Raar.

EVA: HAMMA? Ik weet niet..... Wat betekent het?

DICK: HAMMA betekent: HerActivering door Middel van Middelbare Aerobics.

EVA: O!

ANITA: Geniaal!

DICK: Zeg het nou eens een paar maal achter elkaar. HAM-MA, HAM-MA.. beklemtoon die dubbele M.

EVA en ANITA: Ham-ma, ham-ma.

DICK: Voel je niet dat er iets ongelofelijks zachts in dat woord ligt, zacht, en tegelijk indringend. Een beetje als een kus, een tedere kus.

EVA (*Het woord proevend*): Ham-ma! Ja, misschien heb je gelijk.

ANITA: Ham-ma! Ik voel me ontroerd worden.

DICK (*Onverstoorbbaar*): En toch ook iets mystieks. En mysterieus. Het zou uit het Nepalees kunnen komen. Je moet natuurlijk nooit iemand openbaren wat de werkelijke betekenis is. Het moet overkomen als een soort yoga, Oosters, maar anders.

EVA: En ik begin er wel wat in te zien. Ik moet zeggen, ik ben er echt van onder de indruk.

ANITA: Wanneer beginnen we er mee?

EVA: Ja, Dick, wanneer kun je beginnen?

DICK: Zodra jij de bankjes en de haltertjes hebt aangeschaft en de achterkamer hebt ontruimd. En natuurlijk moeten er foldertjes gedrukt worden, waarin je dit nieuwe programmaonderdeel bekend maakt.

EVA: Gedrukte foldertjes? Niks ervan. Veel te duur. Wat denk je wel? Ik tik wel een briefje en maak er wat fotokopietjes van. Voor onze klanten. Zodat ze weten hoever onze serviceverlening gaat. Ze

vertellen het zelf wel door.

DICK: Ik had eigenlijk gehoopt, dat er een fraaie folder zou verschijnen over alle activiteiten van Therapeutisch Buro Problemex, en dan natuurlijk met een foto van mij er in, als de nieuwe, gespierde goeroe. *(Neemt een body-building houding aan)*

EVA: Als jij zo graag publiciteit wilt met jouw body dan wil ik wel een raambiljet maken en er een foto van jou op plakken. Wat denk je daarvan?

DICK: Als dat alles is wat je me bieden kan, vooruit dan maar. Als eenmaal jouw buro door mijn HAMMA-therapie tot wereldfaam komt, dan hoop ik daar wel wat van te merken.

EVA: Natuurlijk Dick, natuurlijk. Ik ben toch geen uitbouter.

DICK: Misschien is het wel goed dat we, voordat we onze samenwerking beginnen, één en ander op papier zetten. Ik heb nog nooit voor een vrouwelijke baas gewerkt

EVA: Je hebt daar toch zeker geen bezwaar tegen?

DICK: Nee-nee, helemaal niet, maar ik wil wel weten waar ik aan toe ben. Vroeger werden jullie misschien tot het zwakke geslacht gerekend, maar sindsdien hebben jullie vrouwen behoorlijk wat haar op de tanden gekregen. De emancipatie is ook aan mij niet voorbij gegaan, weet je.

EVA *(Zakelijk, papier uit de la halend)*: Ik heb al een concept gemaakt voor onze zakelijke overeenkomst. Als het je goedkeuring wegdraagt kunnen we zo beginnen. Voor eventuele kleine wijzigingen is ruimte. Maar in grote trekken moet je het er mee eens zijn.

DICK *(Lachend)*: Wat klinkt dat autoritair, zeg! En alles op papier zetten zonder mij er in te kennen is ook niet erg democratisch. Goeie hemel, als vrouwen eenmaal aan de macht zijn, zijn ze niet te stuiten. Misschien ben ik het wel helemaal niet eens met jouw concept.

ANITA: Jullie hebben mij vast niet nodig bij dit gesprek. Ik heb trouwens nog het een en ander te doen.

EVA: Zorg je voor koffie?

ANITA: Ja hoor. Ik waarschuw wel. *(Af)*

EVA: Als je 't niet eens bent met mijn concept dan gaat 't hele plan niet door. Spijtig, maar niets aan te doen. Ik ben de baas van dit buro, en dat wens ik te blijven. Maar ik denk, dat je in mijn ideeën weinig zult vinden wat je niet kunt aanvaarden. Tenslotte hebben we er gisteren uitgebreid over gesproken. En, ik ben een redelijk mens.

DICK *(Plagerig)*: Een redelijke vrouw? Bestaat zoiets? *(Als hij merkt*

dat deze opmerking niet goed valt bij Eva krabbelt hij terug) Grapje, Eva, dit was een grapje. *(Met nadruk)* Of is je gevoel voor humor gesneuveld in de strijd om het feministische bestaan?

EVA *(Korzelig)*: Ach, hou toch op. Ik ben helemaal geen feministe. Ik ben gewoon een vrouw, die iets wil doen wat voldoening schenkt. En wat geld opbrengt. En als jij kunt helpen om dat voor elkaar te krijgen dan zul je daar voor betaald worden. Is dat duidelijk?

DICK: 't Is goed hoor. We zullen wel zien hoe 't loopt. Zelf zal ik ook weer moeten wennen aan een geregelde werkkring.

EVA: Wat heb je vroeger gedaan?

DICK: Ik was gymnastiekleraar. Op een middelbare school. Omdat ik vond, dat ik niet genoeg uren had gaf ik 's avonds les aan clubjes. Huisvrouwen, Zakenlieden. Begrijp je? En zo kwam ik aan een aardig inkomen.

EVA: En was je toen getrouwd?

DICK: Waarom vraag je dat nou?

EVA: Omdat ik me zo goed kan voorstellen, wat er toen gebeurde. Je vrouw nam het natuurlijk niet dat je 's avonds nooit thuis was.

DICK: Inderdaad. Gek hè, terwijl ik alleen maar zo keihard werkte om mijn vrouw een goed leven te geven. En juist zij was de enige, die dat niet kon waarderen.

EVA: Wat gebeurde er?

DICK: Ach, gewoon. We hadden een paar knetterende ruzies, en op een dag was ze er niet meer. Er lag een briefje op tafel, dat ze er vandoor was. We zijn gescheiden en ik heb haar nooit meer gezien.

EVA: Geen alimentatie?

DICK: Wilde ze niet eens. Gelukkig maar, want ik had 't niet kunnen betalen. Ik heb toen namelijk m'n baan opgezegd en ben een tijd gaan zwerven. Maar ik heb haar nooit kunnen vergeten. Eerste liefde, die schijnt de heftigste te zijn. En zij was m'n eerste. Maar genoeg over mijn verleden. Terug naar het heden. Dit buro van jou, wat stelt het eigenlijk voor. Hoe werkt het? Ik zie geen klanten.

EVA: Het is nog vroeg. Meestal komen ze niet eerder dan elf uur. Soms komt er niemand. Dan weer de een na de ander. Je kunt er geen staat op maken.

DICK: En met wat voor problemen komen ze?

EVA: Van alles. Je houdt het niet voor mogelijk. Ik heb nooit geweten dat je van zoveel dingen een probleem kunt maken.

ANITA *(Komt binnen met koffie)*: Koffie, mensen. Is er nog niemand?

EVA: Dank je, Anita. *(Neemt koffie aan. Telefoon gaat)* Daar zal je 't hebben. *(Neemt op)* - Met Therapeutisch Buro Problemex, hier Eva... juist, ja. Als u wilt kunt u nu direkt komen. U belt vanuit de

cel aan de overkant? Nou, dan verwacht ik u binnen twee minuten. Tot straks! (*Wendt zich tot Dick*) Er komt een klant aan; ga jij nu in de andere kamer en laat de deur op een kier. Kun je alles horen, en vast je therapeutische oefeningen er op afstemmen. Anita, wees standby, dus kom zodra ik je roep. (*Er wordt gebeld. Anita en Dick af*)

EVA (*Naar de deur gaand*): Ik ben benieuwd wat ik nu weer te horen krijg.

Lenie een vrouw van een jaar of vijfenvestig komt binnen. Ze maakt een aarzelende indruk.

LENIE: Ik heb daarnet gebeld.

EVA (*Hartelijk*): Ik verwachtte u. Gaat u zitten. (*Wijst op een stoel bij buro*) Mijn naam is Eva.

LENIE: Aangenaam.

EVA (*Gaat achter buro zitten, neemt blocnote en potlood*): Mag ik uw naam weten?

LENIE: Liever niet. Ik blijf liever anoniem.

EVA: Voor een goede communicatie is het wel beter als u mij een naam opgeeft. Alleen een voornaam is ook goed.

LENIE: Noem me maar Lenie.

EVA: Goed dan, Lenie. Wat kan ik voor je doen?

LENIE: Ik heb een probleem.

EVA: Dat is duidelijk.

LENIE (*Argwanend*): Hoe zo?

EVA: Als je geen probleem had zat je hier immers niet.

LENIE: Is het dan aan me te zien?

EVA: Wat?

LENIE: Mijn probleem?

EVA (*Haar ongeduld verbijtend*): Geenszins.

LENIE: Gelukkig, want daar ben ik zo bang voor.

EVA: Waarvoor?

LENIE: Dat iedereen aan me zou kunnen zien dat ik problemen heb.

EVA: Maak je niet ongerust. Er is aan jou niets te zien. Wil je me nu vertellen wat je dwars zit?

LENIE: Mijn grootste probleem is, dat ik niet weet hoe ik mijn probleem onder woorden kan brengen.

EVA: Probeer het toch maar.

LENIE (*Moed scheppend*): Nou, vooruit dan. Het gaat er om dat ik al twintig jaar lang secretaresse-werk doe bij vier verschillende bazen, en ik heb nog nooit iets meegemaakt.

EVA (*Verbaasd*): Meegemaakt? Wat bedoel je?

LENIE (*Half huilend*): Mijn bazen zijn nooit handtastelijk tegenover mij geweest. Ze - hebben - zelfs - nooit - geprobeerd - om - me - in - m'n - billen - te knijpen! (*Huilt nu voluit*)

EVA (*Verbaasd en aarzelend*): Nou, dat - eh - is - eh - toch mooi?


LENIE (*Boos uitvallend, half snikkend*): Mooi? Mooi noemt u dat? Maar iedereen schept er over op dat 't zo vaak gebeurt. Secretaresses moeten toch lastig gevallen worden?

EVA: Ik begrijp niet....

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto